

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Revita Bečva, s. r. o.,** se sídlem Bělotín č. p. 168, zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem Tábor, Převrátilská 330, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2011, č. j. 5 Ca 83/2008 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2007, č. j. 570/3297/07-My (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Olomouc (dále jen „správní orgán prvého stupně“) ze dne 15. 10. 2007, sp. zn. ČIŽP/48/OOL/SR01/0718501, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 400 000 Kč podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci“). Pokuta byla žalobci, jakožto vlastníkovi lesního pozemku parc. č. 461/17 v k. ú. Milotice nad Bečvou, okres Přerov, uložena za poškození životního prostředí v blíže označených lesních porostních skupinách na tomto pozemku, kterého se měl dopustit nepovolenými a neohlášenými těžebními zásahy v porostech mladších 80 let, v důsledku čehož vznikla souvislá holina na celkové ploše cca 2,64 ha, kde bylo významně oslabeno plnění bioprodukční, ekologicko-stabilizační, edaficko-půdoochranné, hydricko-

vodohospodářské, sociálně-rekreační i zdravotně-hygienické funkce lesa, a dále tím, že následnými, a v době realizace neopodstatněnými, terénními úpravami měl pomístně narušit až zničit stanoviště lužního lesa na celkové ploše cca 0,77 ha. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze; ten ji rozsudkem ze dne 25. 3. 2011, č. j. 5 Ca 83/2008 - 59, zamítl.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že pro účely řízení vedeného podle § 4 písm. c) zákona o inspekci je pojmy *ohrožení* či *poškození životního prostředí* v lesích třeba posuzovat se zřetelem k zákonu č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon"). Upozornil, že skutková zjištění, ze kterých správní orgány vycházely, žalobce konkrétně nezpochybňoval; nebrojil tak proti zjištěním, že svou činností, tj. nepovolenými a neohlášenými těžebními zásahy v porostech mladších 80 let, způsobil vznik souvislé holiny na ploše cca 2,64 ha, přičemž konal v rozporu s § 31 odst. 2 a § 33 odst. 4 lesního zákona. Žalobce nezpochybnil, že k těžebním zásahům neměl povolení ani souhlas podle § 33 odst. 4 citovaného zákona. K tvrzení žalobce, že k těžebním zásahům došlo převážně v rámci nahodilých těžeb v povodněmi ohroženém území, opatřil správní orgán vyjádření příslušného orgánu státní správy lesů, podle kterého žádné provádění nahodilé těžby na ploše větší než 0,2 ha nebylo žalobcem v období let 2004 až 2007 ohlášeno. Žalobce nepopřel ani následné provádění terénních úprav na daném pozemku.

Městský soud konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvého stupně odkazuje na podklad nazvaný *Odborné posouzení – aktualizace údajů o stavu lesa* ze dne 4. 6. 2007, které bylo zpracováno Ústavem pro hospodářskou úpravu lesů. Z obsahu tohoto posouzení je zřejmé, že k identifikaci původního stavu lesa a vodních tůní byl využit letecký snímek z roku 2002; rozsah těžby pak byl tímto odborným posouzením stanoven podle údajů lesního hospodářského plánu a zjištění při místní pochůzce dne 30. 5. 2007. Z odůvodnění rozhodnutí je tedy zřejmé, z jakých údajů o stavu lokality před zásahem žalobce správní orgány vycházely. Žalobní námitka, že z rozhodnutí nelze seznat, v jakém stavu se porosty nacházely před zásahem, tak nemůže obstát; z rozhodnutí je rovněž jednoznačně patrné, v čem zásah žalobce spočívá.

Nedůvodnou shledal městský soud i námitku, že v napadeném rozhodnutí nebylo blíže ji konkretizováno, jakým způsobem bylo zasaženo do jednotlivých funkcí lesa, které jsou podle žalobce v rozhodnutí pouze obecně vyjmenovány. Podle městského soudu jsou jednotlivé funkce lesa v rozhodnutí nejen vyjmenovány, ale je v něm i podrobně uvedeno a odůvodněno, které konkrétní skutečnosti vedly ke snížení či porušení těchto funkcí. V odůvodnění rozhodnutí je zmiňováno porušení funkcí půdoochranné, stabilizační, vodohospodářské, koprodukční, s nimiž nepochybně souvisí i funkce sociálně-rekreační a zdravotně-hygienická.

Žalobce též tvrdil, že správní orgán prvého stupně měl v řízení jako důkaz hodnotit i žalobcem předloženou projektovou dokumentaci k záměru revitalizace lesních porostů a vyčištění lesních tůní, včetně posouzení záměru z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb."), zpracovanou oprávněnou osobou Mgr. Stanislavem Mudrou. Tato dokumentace obsahuje závěr, že nebyly zjištěny žádné

závažné negativní vlivy, které by uskutečnění záměru revitalizace bránily nebo ho omezovaly. Městský soud aproboval názor správního orgánu prvého stupně, který konstatoval, že jde o přílohy dokumentace vztahující se ke zcela jinému řízení a že mu tedy nenáleží je v tomto řízení posuzovat, neboť nejde o důkaz, stanovisko či vyjádření účastníka podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný k tomu uvedl, že projekt „*Čištění lesních tůní a obnova lesa*“, podle něhož měl žalobce údajně postupovat při svých činnostech, nebyl schválen a stejně tak nebyla schválena projektová dokumentace; šlo o podklady řízení, které ve věci mělo být vedeno, ale dosud nebylo ukončeno, a proto nemohly být pro správní orgány v tomto řízení o správním deliktu rozhodné. Ani případné souhlasné stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí by nenahrazovalo vyjádření dotčených orgánů a potřebná povolení, které žalobce neměl opatřeny. Městský soud i tento názor žalovaného akceptoval a uzavřel, že správní orgány tyto materiály, předložené žalobcem, nepominuly; nehodnotily nicméně jejich obsah a závěry, neboť šlo o podklady zcela jiného řízení, které navíc ani nebyly schváleny příslušnými orgány.

Městský soud se dále vypořádal s námitkou, že závěry plynoucí z projektové dokumentace a dalších podkladů (tj., že realizace záměru nebude mít žádné závažné negativní vlivy na životní prostředí) měly být správními orgány vzaty do úvahy z hlediska *míry* poškození či ohrožení životního prostředí. Sankce měla být podle žalobce uložena ve výši přiměřené intenzitě poškození, přičemž právě z předložené dokumentace vyplývá, že intenzita škodlivých následků je *nulová*. Ani této argumentaci městský soud nepřisvědčil. Uvedl, že správní orgán prvého stupně byl v řízení oprávněn a zároveň povinen samostatně posoudit otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu i otázku míry závažnosti zjištěného porušení zájmů chráněných zákonem. V tomto směru nemohlo být rozhodné odborné posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí, neboť šlo o podklad jiného řízení. Za situace, kdy ani neproběhl proces stanovený zákonem č. 100/2001 Sb., ani nebylo vydáno stanovisko EIA, nebylo na místě, aby správní orgán prvého stupně svá zjištění a závěry o poškození životního prostředí činností žalobce a jeho intenzitě, jakkoliv konfrontoval se závěry zde uvedenými. Ačkoliv projektová dokumentace deklarovala, že k žádným negativním vlivům na životní prostředí dojít nemůže, a žalobce dle svého tvrzení ve své činnosti podle této dokumentace postupoval, nebylo to pro zjišťování skutkové podstaty správního deliktu rozhodné. Městský soud navíc poukázal na to, že žalobce způsobil vznik holiny na ploše cca 2,64 ha, zatímco Posouzení hodnotilo záměr odlesnění na ploše 1,84 ha.

Žalobce dále namítal, že správní orgán prvého stupně měl dbát o odstranění škodlivých následků a uložit mu opatření k nápravě, a nikoliv rovnou pokutu. K tomu městský soud uvedl, že dikce § 4 zákona o inspekci nepočítá se správním uvážením, zda pokutu uložit či nikoliv; správní orgán je povinen pokutu uložit v případě naplnění skutkové podstaty deliktu.

Městský soud se konečně zabýval i otázkou přiměřenosti uložené sankce. Připustil, že žalobce v odvolacím řízení namítl, že se správní orgán prvého stupně nezabýval jeho majetkovými poměry, zdůraznil však, že žalobce konkrétně netvrdil, že by uložená pokuta byla pro něj likvidační a své majetkové poměry nerozváděl a nedokládal. V žalobě již výslovně likvidační charakter pokuty namítal, avšak opět své tvrzení nikterak blíže ji

neodůvodnil ani nedoložil. Městský soud tak uzavřel, že obecné a neodůvodněné námitky nemohou být úspěšné.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na konkrétní zákonný důvod. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem jsou tvrzeny kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti především zpochybnil závěry městského soudu, týkající se *Odborného posouzení – aktualizace údajů o stavu lesa* ze dne 4. 6. 2007, které mělo sloužit k identifikaci původního stavu lesa a vodních tůní, a to za použití leteckého snímku z roku 2002; rozsah těžby pak byl tímto posouzením stanoven podle údajů lesního hospodářského plánu a zjištění při místní pochůzce dne 30. 5. 2007. Stěžovatel uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu prvého stupně plyne toliko to, že toto odborné posouzení bylo shromážděno jako podklad rozhodnutí orgánu prvého stupně; z jeho odůvodnění, ani napadeného rozhodnutí však neplyne, jaké konkrétní skutečnosti byly z tohoto posouzení vyvozeny. Z uvedeného odborného posouzení nemůže být podle stěžovatele dovozována příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vytýkanou škodou na životním prostředí, když tvrzené hospodaření v rozporu s některými ustanoveními lesního zákona má mít (dle tvrzení správních orgánů) svůj počátek v roce 2004; přitom stav lokality před zásahem je správními orgány v podkladech zdokumentován k roku 2002. Z podkladů správních orgánů tak nelze jednoznačně dovodit, že zásahy v předmětné lokalitě v období od let 2002 až 2007 byly způsobeny činností stěžovatele. Navíc letecký snímek z roku 2002 nepostihuje a nevypovídá nic o stavu lesa v období let 2004 až 2006, nepostihuje skutečný stav porostů v tomto období, jejich kvalitu, druhovost a nemůže být proto důkazem, který by dokumentoval činnost stěžovatele v předmětné lokalitě.

Dále z hlediska posouzení intenzity zásahu do funkcí lesa nestačí podle stěžovatele obecné konstatování, že jeho činností bylo zasaženo do vyjmenovaných funkcí lesa. Z hlediska určitosti a srozumitelnosti rozhodnutí je třeba konkrétně specifikovat, v čem správní orgány zásahy do jednotlivých funkcí lesa spatřují.

Co se týče projektové dokumentace k záměru revitalizace lesních porostů a vyčištění lesních tůní, jejímž předmětem bylo posouzení uvedeného záměru z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., zde stěžovatel vyzdvihuje, že její zpracovatel dospěl k závěru, že při hodnocení vlivů realizace záměru a jeho začlenění do krajinných struktur nebyly zjištěny žádné závažné negativní vlivy, které by uskutečnění záměru bránily nebo ho omezovaly; zároveň byly v předmětné dokumentaci stanoveny podmínky, při jejichž splnění budou negativní vlivy záměru omezeny na minimum. Stěžovatel ve správním řízení opakovaně tvrdil, že postupoval v souladu s touto projektovou dokumentací, ač neschválenou příslušnými orgány. Je přesvědčen, že z hlediska hodnocení intenzity zásahů do životního prostředí mělo být k projektové

dokumentaci a ke skutečnosti, že stěžovatel jejím požadavkům vyhověl, přihlédnuto, a to při vyměření výše pokuty.

Pokud jde konečně o samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tedy že stěžovatel svou činností poškodil životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, zde stěžovatel poukazuje na aktuální stav předmětné lokality. Dnešní stav lesa je, dle jeho názoru, nezpochybnitelným důkazem, že revitalizační zásahy v rámci nahodilé těžby se pozitivně projevily na kvalitě životního prostředí v lokalitě. Došlo zde k výraznému omezení invazní křídlatky, vzniklo zde hodnotné biocentrum s řadou nových biotopů a byly vytvořeny podmínky, které významně zesilují plnění koprodukční, ekologicko-stabilizační, edaficko-půdoochranné, hydricko-vodohospodářské, sociálně-rekreační i zdravotně-hygienické funkce lesa. V lokalitě došlo i ke zkvalitnění měkkého lužního lesa a jeho rozšíření. Skutečný současný stav lesa tedy jednoznačně prokazuje neoprávněnost závěru správních orgánů, že zde byly vytvořeny podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, a že i výše pokuty nebyla přiměřená intenzitě zásahu stěžovatele do životního prostředí. Závěrem stěžovatel dokládá rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 6. 2009 o povolení trvalého omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa, spočívající v omezení produkční funkce lesa.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. K rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 6. 2009 o povolení trvalého omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa žalovaný toliko konstatoval, že nedokládá vznik nových biotopů, nýbrž pouze dokládá snahu stěžovatele uvést jím způsobený stav na stanovišti lužního lesa do souladu s legislativou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ve vztahu ke kasační námitce opírající se o nesouhlas s obsahem *Odborného posouzení – aktualizace údajů o stavu lesa* ze dne 4. 6. 2007 a způsobem jeho hodnocení správními orgány, potažmo městským soudem, je především nutno upozornit na fakt, že v dosavadním průběhu řízení stěžovatel nikterak nezpochybňoval, že skutečně provedl těžební zásahy v lesních porostech mladších 80 let a že prováděl následné terénní úpravy. Stěžovatel zpochybňoval toliko *intenzitu poškození* životního prostředí a *vzniklý následek*, tj. zpochybňoval správnost skutkových zjištění z hlediska stavu lesa *před jeho zásahem a po tomto zásahu*. V kasační stížnosti stěžovatel opětovně rozporoval otázku stavu lesa před a po zásahu a zpochybnil podklady, na základě kterých správní orgány tuto otázku hodnotily, zcela nově však argumentoval tím, že z podkladů opatřených ve správním řízení nelze jednoznačně dovodit, že zásahy v lese v období od roku 2002 do roku 2007 byly způsobeny právě jeho činností. S ohledem na uvedené je ovšem nutné tuto argumentaci (zpochybňující, že by bylo vůbec prokázáno, že zásahy v lese v období od

roku 2002 do roku 2007 provedl stěžovatel) považovat za skutkové novum, uplatněné v rozporu s dispoziční zásadou, kterou je řízení o kasační stížnosti ovládáno; proto k němu podle § 109 odst. 5 s. ř. s., nemohl Nejvyšší správní soud přihlížet.

Pokud stěžovatel dále namítá, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nerozvádí, jaká konkrétní zjištění plynou ze zmiňovaného *Odborného posouzení* z roku 2007, jde o argumentaci, kterou uplatnil již v řízení před městským soudem; ten se s touto otázkou, v kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného, vypořádal na str. 8 svého rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Ve shodě s městským soudem lze považovat za zásadní, že v rozhodnutí orgánu prvého stupně se konstatuje, že velikost holiny o rozloze cca 2,64 ha byla vyhodnocena na základě tohoto posouzení. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí tuto argumentaci doplnil, když blíže popsal obsah tohoto posouzení a jeho závěry (str. 3); *Odborné posouzení* je přitom součástí správního spisu.

Stěžovatel rovněž namítal neurčitost a nesrozumitelnost odůvodnění správních rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že je v nich třeba konkrétně specifikovat zásahy do jednotlivých funkcí lesa. Ponechá-li Nejvyšší správní soud stranou, že fakticky tato argumentace nemíří proti závěrům městského soudu (které jediné mohou být předmětem kasačního přezkumu (srov. § 102 a § 103 odst. 1 s. ř. s.), ale proti odůvodnění správních rozhodnutí, i zde je třeba poukázat na fakt, že tato námitka se obsahově shoduje se žalobním bodem, který městský soud již dostatečným způsobem vypořádal v rozsudku na str. 8, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Ani zdejší soud neshledává žádné pochybení ze strany správních orgánů v tomto směru, neboť správní orgán prvého stupně podrobně popsal, co stěžovatel způsobil náhlým odstraněním lesního porostu nad rámec mezí stanovených lesním zákonem a jak byly ovlivněny a narušeny funkce lesa; neuvedl to sice jmenovitě ve vztahu ke každé jednotlivé funkci lesa, jejichž významné oslabení bylo stěžovateli kladeno za vinu ve výrokové části rozhodnutí, nicméně učinil tak komplexním a srozumitelným způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pak již podrobně rozvedl, že zásahem stěžovatele v předmětné lokalitě bylo zničeno stanoviště lužního lesa, čímž došlo k zásahu do vodního režimu území a tím ke snížení stability lesa coby složky životního prostředí; bylo též konstatováno snížení ochranné funkce lesa v oblasti půd, a to v důsledku masivního odstranění svrchních vrstev půdy (str. 7). Dále žalovaný konstatoval, že v důsledku rozsáhlého odlesnění byly porušeny všechny jeho ekosystémové schopnosti (což i konkretizoval), byla porušena infiltrační a akumulační schopnost lesních pozemků a razantně se zvýšil výpar srážek z půdy. Konstatována byla šoková změna prostředí i vznik podmínek pro sekundární poškození lokality (invaze nežádoucích porostů, působení dalších, blíže specifikovaných, negativních činitelů). Městský soud tedy zcela správně dovodil, že napadené rozhodnutí žalovaného, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně, obsahují podrobné odůvodnění, které zcela dostojí požadavkům na jeho srozumitelnost.

Stěžovatel dále namítal, že při své činnosti postupoval v souladu s projektovou dokumentací zpracovanou k záměru revitalizace lesních porostů a vyčištění lesních tůní, kterou si sám opatřil pro účely posouzení vlivu na životní prostředí; tvrdil, že podmínky v této projektové dokumentaci stanovené dodržel. To vše měly, dle jeho názoru, vzít správní orgány v úvahu při ukládání pokuty, a to z pohledu intenzity zásahu do životního

prostředí. I na tomto místě Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu, který na str. 8 a 9 tuto námitku vypořádal argumentací, se kterou se zdejší soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu, že projektová dokumentace předložená stěžovatelem byla určena jako podklad pro řízení podle zákona 100/2001 Sb., které však v posuzované době neproběhlo. Dokumenty předložené stěžovatelem měly v podstatě soukromoprávní charakter a bylo jen jeho věcí, zda z nich vychází a respektuje podmínky v nich stanovené při vědomosti toho, že nemá pro zamýšlené těžební zásahy opatřena příslušná vyjádření dotčených orgánů a potřebná povolení orgánu státní správy lesů. Stěžovatelem předložená dokumentace nemohla nikterak zhojit absenci příslušných povolení a vyjádření; to ostatně stěžovatel ani netvrdil.

Městský soud správně uvedl, že správní orgán prvého stupně předloženou dokumentaci evidentně nepominul, vzal ji na vědomí, ale nehodnotil její obsah a závěry s odůvodněním, že jde o podklady zcela jiného řízení; žalovaný pak v napadeném rozhodnutí poukázal i na to, že dokumentace nebyla ani schválena příslušnými orgány státní správy a nemůže nahradit souhlasné stanovisko a příslušná povolení podle lesního zákona, která stěžovatel neměl v době realizace zásahů k dispozici. Správní orgány jsou přitom oprávněny samostatně posoudit otázku naplnění znaků deliktu podle § 4 písm. c) zákona o inspekci i otázku míry závažnosti zjištěného poškození životního prostředí. Je též na jejich úvaze, jaké důkazy pro zjištění rozhodných skutečností provedou; nepovažují-li to za potřebné, nemusí provést ani účastníkem navrhovaný důkaz (srov. § 52 správního řádu), jsou však povinny se s takovým postupem v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Stěžovatel v dané věci předložil projektovou dokumentaci ke své obraně v řízení o správním deliktu; oba správní orgány tyto podklady nepominuly, pouze konstatovaly, že pro dané řízení nemohou mít žádný význam. Za situace, kdy v odůvodnění rozhodnutí vyložily, proč se předloženou dokumentací soukromoprávní povahy odmítly věcně zabývat, nelze jim ničeho vytýkat. Pro danou věc skutečně není rozhodné, zda stěžovatel postupoval v souladu s podmínkami dosud nezávazné projektové dokumentace, určené pro jiné potřeby; správní orgány totiž objektivně zjistily a prokázaly porušení životního prostředí v předmětné lokalitě, které stěžovatel způsobil vlastním zaviněním. Stěžovatel se nemůže zaštiťovat předmětnou listinou a tvrdit, že dodržel podmínky tam vymezené, neobstaral-li si příslušné souhlasy a povolení, které vyžadoval před započetím prací lesní zákon. Předložená projektová dokumentace nemohla stěžovatele vyvinit a ani nemohla způsobit, že by byla míra porušení životního prostředí byla konstatována jako nulová, neboť opak byl pravdou; správní orgán prvého stupně zjistil, že stěžovatel svou vědomou činností významně oslabil plnění všech funkcí lesa v předmětné lokalitě, a to právě neoprávněnými a nepovolenými těžebními zásahy v lesních porostech.

Konečně poukazoval-li stěžovatel v kasační stížnosti na aktuální stav předmětné lokality, který je podle něj důkazem, že jeho revitalizační zásahy neměly negativní, ale naopak pozitivní vliv na kvalitu životního prostředí v lokalitě, a dokládal-li na podporu svého tvrzení rozhodnutí příslušného orgánu o trvalém omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa ze dne 24. 6. 2009, nelze než konstatovat, že se opět jedná o skutečnosti, které stěžovatel uplatnil v rozporu s § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť je mohl uplatnit již v řízení před městským soudem. Proto k nim Nejvyšší správní soud, v souladu s citovaným ustanovením s. ř. s., nepřihlížel. Uvedené pravidlo se přitom uplatňuje vždy, bez ohledu na to, zda by uplatnění takové skutkové novoty nebylo vyloučeno již v řízení před krajským

(městským) soudem, při respektování zásady, že se při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Posouzení této otázky by bylo totiž věcí úvahy krajského (městského) soudu, přičemž výsledek této úvahy by mohl být podroben posouzení kasačním soudem.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly a Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu